

C53 – CUL5

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2005-2006

10 november 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN MEDIA

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Chokri Mahassine tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de fusie van de Limburgse topsportscholen	
Vraag om uitleg van de heer Johan Sauwens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het verdwijnen van de topsportschool in het Sint-Jan-Berchmanscollege te Genk	
Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Vanderpoorten tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de reductie van het aantal sportscholen	1
Vraag om uitleg van de heer Jean-Marie Dedecker tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, en tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over een beleidsaanpak tegen het illegaal straatracen	9
Vraag om uitleg van de heer Jos Stassen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de uitblijvende subsidie voor enkele kunsttijdschriften	12
Vraag om uitleg van de heer Joris Vandenbroucke tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de problemen die jeugdhuizen en andere vormen van jeugdwerk ondervinden om hun werking te ontplooiën	13

Waarnemend voorzitter: de heer Werner Marginet, ondervoorzitter

Vraag om uitleg van de heer Chokri Mahassine tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de fusie van de Limburgse topsportscholen

Vraag om uitleg van de heer Johan Sauwens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het verdwijnen van de topsportschool in het Sint-Jan-Berchmanscollege te Genk

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Vanderpoorten tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de reductie van het aantal sportscholen

De voorzitter: Mevrouw Vanderpoorten heeft het woord.

Mevrouw Marleen Vanderpoorten: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de topsportscholen zijn gestart in het schooljaar 1998-1999. Sindsdien worden er vragen gesteld over de kwaliteit en de kwantiteit van die scholen. Op een bepaald moment waren er 8, nadien waren er tijdelijk 9 en nu zou het aantal worden gereduceerd naar 6 topsportscholen.

Ik ben daar destijds als minister van Onderwijs ook mee geconfronteerd. We hebben daar ook heel wat onderzoek naar gedaan. Een aantal ideeën had een draagvlak, maar daar stonden dan weer andere ideeën tegenover die vaak zijn ingegeven door een zeker pragmatisme of opportunisme.

De voorbije maanden werd opnieuw geopperd dat een echt kwaliteitsvolle topsportschool maar mogelijk is als er slechts één is. Sommigen spreken over 3 topsportscholen om nog een zekere spreiding mogelijk te maken, maar na de slechte prestaties op de Olympische Spelen werd steeds meer geopteerd voor één topsportschool. Er was nog een zekere nuance mogelijk voor het onderscheid tussen individuele en collectieve sporten. Ook de Guimardstraat is van mening dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen topsportscholen voor individuele sporten en topsportscholen voor ploegsporten. Anderen vinden

dan weer dat dit niet nodig is voor alle ploegsporten, maar bijvoorbeeld wel voor voetbal.

– *De heer Dany Vandebossche treedt als voorzitter op.*

Voor de vorming van echte topatleten – mensen die in staat zijn om bijvoorbeeld op grote internationale wedstrijden te scoren en medailles te behalen – is één kwaliteitsvolle topsportschool misschien wel het meest aangewezen. De argumenten die worden aangehaald, zijn evident. In een kleine regio met 6 miljoen inwoners die op 3 uur kan worden doorkruist, lijkt het wat veel van het goede om 6 topsportscholen te behouden. Daardoor worden de middelen versnipperd, terwijl die zo hard nodig zijn voor de optimale uitbouw van de infrastructuur. De studenten moeten ook een goede medische en sociale begeleiding krijgen. Het nabijheidsargument, met name dat het voor die leerlingen niet aangewezen is om op internaat te gaan, is volgens mij geen echt argument. Meestal gaat het om leerlingen die uit hoofde van hun sport sowieso vaak in het buitenland verblijven. Die 4 nachten op internaat zullen dan wel geen probleem vormen.

Mijnheer de minister, als we de lijst bekijken van de overblijvende topsportscholen, dan zien we dat 5 van de 6 scholen verschillende sporten aanbieden. Enkel de topsportschool van Vilvoorde blijft één sport aanbieden, namelijk volleybal. Nochtans staat in uw beleidsnota dat een goede topsportschool sowieso meerdere sportdisciplines in huis moet hebben. Dat is in Vilvoorde niet het geval. Waarom strookt dit niet met de optie in de beleidsnota?

Als dit de definitieve beslissing is, dan vind ik dit een slechte beslissing. Dan had men beter niets gedaan en al die herrie kunnen vermijden. Van een echte beleidsvisie is in deze beslissing nagenoeg geen sprake. Er worden twee scholen opgedoekt. De leerlingen zullen nu naar andere scholen moeten gaan in Wilrijk en Genk. Het gaat in het ene geval om 21 leerlingen en in het tweede geval om 27 leerlingen. Ik vind dit veeleer een bijsturing dan een beslissing.

Mijnheer de minister, ik heb gelezen dat u op 27 oktober zelf hebt gezegd dat er idealiter één grote topsportschool zou moeten zijn, maar dat de poli-

tieke wil daartoe ontbreekt. Ik heb de dagen daarop heel wat commentaar gelezen van de diverse politieke partijen, en de vraag is dan bij wie die wil ontbreekt. Worden we nog steeds geconfronteerd met een net-discussie of is er meer aan de hand?

Mijnheer de minister, op basis van welke motivering werd ervoor geopteerd om 2 scholen op te doeken, terwijl de school van Vilvoorde toch blijft bestaan? Wat zijn de gevolgen voor het personeel? Zijn er extra maatregelen voor de overblijvende scholen? Hoe zal de reductie van het aantal topsportscholen van 8 naar 6 de kwaliteitsbevordering van deze scholen garanderen?

De voorzitter: De heer Mahassine heeft het woord.

De heer Chokri Mahassine: Mijnheer de voorzitter, ik heb een gelijkaardige vraag. In Limburg was er een topsportschool in Hasselt en in Genk. De 27 jonge voetballers die momenteel les volgen in Genk, zullen elders moeten gaan. Dankzij de combinatie van school en voetbaltraining kregen de jonge voetballers een brede ontwikkeling, met op het einde van de rit een volwaardig diploma. Indien ze niet slagen als topsporter, kunnen ze daarop terugvallen. Voor deze talenten is het belangrijk dat ze hun kansen om het te maken als topsporter met beide handen kunnen grijpen. De aanwezigheid van KRC Genk, die beschikt over een schitterende accommodatie en zorgt voor een alom geprezen jeugdopleiding, vormt een extra stimulans voor jong voetbaltalent van de Genkse voetbalschool.

Mijnheer de minister, in elke Vlaamse provincie is er naast de topsportschool ook een specifieke topsportschool voor voetballers. Die scholen zijn steeds gevestigd in de buurt van een topploeg. Voor Limburg dreigt er weer een uitzondering te worden gemaakt. Welke resultaten werden op sportief vlak behaald door de leerlingen van de twee Limburgse topsportscholen in hun sportdisciplines? Hoeveel leerlingen hebben in hun sport de top bereikt? Is deze ingreep wel kostenbesparend? Volstaat de sportinfrastructuur? Hoeveel leraarsuren worden er bespaard? Waarom kiest u om net Genk te schrappen? Dreigt Limburg door uw ingreep geen sportieve achterstand op te lopen op voetbalvlak?

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, voor een debat over de topsport-

scholen is er natuurlijk iets meer tijd nodig. Het is de plotse beslissing die ons wat verontrust.

Mijnheer de minister, ik zal hier niet herhalen wat mijn collega's al hebben gezegd. U weet dat onze fractie uw topsportplan ten volle steunt. Het lijkt me een goede zaak dat wordt gezocht naar rationalisatie en optimalisatie van de middelen. U zorgt dat er meer middelen ter beschikking worden gesteld, niet alleen voor de topsport, maar ook voor de topsportscholen. Het is goed dat wordt gezocht naar een grotere efficiëntie. Toch kunnen we ons een aantal vragen stellen. Ik herinner me nog de argumenten die werden gebruikt om over te gaan tot de fusie van de gemeenten. Zo werd gezegd dat de gemeenten goedkoper zouden worden bestuurd. Achteraf is gebleken dat de kosten voor de gemeenten groter zijn geworden.

Het is niet vanzelfsprekend dat het centraliseren van een vrij complex gegeven als sport en diverse sporttakken op één plaats, zal leiden tot een maximalisatie van de beoogde doelstellingen. Ik ken de sportsector, er is een enorme verscheidenheid. Elke sporttak vraagt een ander soort begeleiding. Als u inderdaad samen met minister Vandenbroucke hierover een beslissing hebt genomen, en niet zorgt voor voldoende trainingsfaciliteiten, ruimte, transport naar trainingsvelden, dan is het centraliseren van de topsportschool geen goede zaak. Dan begrijp ik de beslissing in verband met Limburg niet.

Naast de vraag over de infrastructuur is het niet zeker dat kan worden bespaard op het aantal leraarsuren. Het gaat om twee scholen met een heel ander karakter en een heel andere opbouw.

De school in Genk telde gemiddeld ongeveer 30 leerlingen. In samenwerking met de voetbalbond kregen ze er voetbaltraining. We steunen u in uw inspanningen om ook deze federatie te laten toetreden tot het Vlaamse sportlandschap, want ze bevindt zich nu in een soort grijze zone. Voetbal is de populairste sport in Vlaanderen. Er is ook een rechtstreeks verband met een ploeg uit de eerste klasse. Met alle sympathie, in Hasselt zal dat de eerstvolgende jaren niet het geval zijn. Na de fusie speelt Kermt nu in derde klasse.

Van de 27 leerlingen speelt ongeveer 50 percent bij KRC Genk. De andere 50 percent komt van Sint-Truiden, Westerlo, Beringen-Heusden-Zolder, Patro Maasmechelen en PSV. Dat zijn dus beloftevolle

jonge voetbaltalenten. Zij krijgen een algemene opleiding gedurende een beperkt aantal uren, namelijk 20 uur in plaats van 30 uur. Dat moet ook de basis blijven. Daar staat u zeker achter. Het algemene debat gaat onder meer over de vraag of men de eerste graad al moet meenemen. Naast die algemene opleiding krijgen ze een specifieke voetbalopleiding.

De topsportschool in Hasselt heeft nu al laten weten een probleem te hebben met de terreinen. In Genk is er een goed onderhouden en exclusief terrein op de campus zelf. In Hasselt zal er echter vervoer moeten worden georganiseerd voor de trainingen. In Genk is medische begeleiding en kinesitherapie voorhanden op 200 meter van de campus. Zowel voor medische begeleiding als voor revalidatie is er een zeer goede samenwerking.

In het kader van de vernieuwing en de uitbreiding van het Sportcentrum Genk is voorzien in de bouw van een opleidingscentrum van de KBVB. Er zal een kunstgrassterrein komen, en twee bijkomende terreinen. Bovendien zal er een nieuwe LO-zaal worden gebouwd.

Ik ben het ermee eens dat de zaken worden geconcentreerd, maar dan moet de infrastructuur aanwezig zijn, en dat is niet het geval in Hasselt en wel in Genk. De infrastructuur in Genk zal nog verder worden uitgebouwd. De topsportschool in Genk is trouwens zeer goed geïntegreerd in het dagelijkse schoolleven. De topsportleerlingen hebben een erg goede band met de andere. Ik weet wel dat er op termijn sprake zal zijn van homogene topsportscholen, waar geen andere leerlingen meer aanwezig zullen zijn. De totaalvisie is er weliswaar, maar zolang er geen sprake is van een onderliggend algemeen stappenplan lijkt het me bijzonder jammer mochten de bevoegde ministers een dergelijke drastische beslissing nemen over de scholen in Antwerpen en Limburg, die niet is gesteund op voldoende vooronderzoek en voldoende degelijke planning.

Hopelijk neemt u me dit niet kwalijk, maar ik heb het gevoel dat het feit dat het hier gaat over een katholieke school, een rol heeft gespeeld in de besluitvorming. Van de verantwoordelijke van de topschool heb ik vernomen dat de besprekingen tussen de school en een aantal sportfederaties, zoals de wielerbond, over de verdere uitbreiding van die school heel ver gevorderd waren. De voorbije jaren zou Bloso dit echter voortdurend hebben afgeremd. Het voornemen om de school van Genk te sluiten zou in bepaalde kringen al langer hebben bestaan. Sommigen beweren dat

er een afspraak is binnen de regering om de topsportschoolwerking enkel onder te brengen in scholen van het gemeenschapsonderwijs. Klopt dat?

Ik zal mijn schriftelijke vragen niet herhalen, maar ik neem aan dat u er in uw antwoord aandacht aan zal besteden. Binnen enkele dagen zullen we kunnen discussiëren over uw sportbeleid in het algemeen. Gezien de inspanningen die u en de regering doen om de sport verder toekomstgericht uit te bouwen, lijkt deze kleine beslissing me een verkeerd signaal. Ik zou u willen vragen om die beslissing, indien ze nog definitief moet worden genomen, alleszins op te schorten tot we duidelijkheid hebben over het hele Vlaamse topsportscholenplan.

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Mijnheer de voorzitter, ik heb hier veel vragen en bedenkingen gehoord over het verdwijnen van topsportscholen. Parlementsleden zijn vanzelfsprekend bezorgd over het lot van de school uit hun regio of omgeving. Mijn fractie kiest echter ten volle voor één topsportschool per provincie, met dien verstande dat het gamma aan sporten daarin uitgebreid moet zijn en de kwaliteit groot. Als ik de schepenen van Onderwijs en Sport uit Gent goed heb begrepen, willen ze daar zelfs verder gaan, met een evolutie naar één topsportschool voor Vlaanderen. Dat is nog meer centralistisch, nietwaar, mijnheer Sauwens? Ons lijkt dat eveneens van het goede te veel. Als we de zaken organisatorisch, praktisch en territoriaal bekijken, blijven we een voorstander van één topsportschool per provincie.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, ik kan u verzekeren dat, alvorens deze beslissing werd genomen, alle mogelijkheden qua reductie werden bestudeerd. De kwaliteit van het studie- en sportonderdeel, gekoppeld aan het budgettaire plaatje, werd per mogelijkheid grondig uitgetekend.

Op de bijeenkomst van de begeleidingscommissie van de topsportscholen op 7 oktober 2005 werd duidelijk gemeld dat er, nu het reductiescenario gekend is, werk moet worden gemaakt van de inhoudelijke invulling van de onderdelen studie en sport, en dat kwaliteit steeds voorop moet staan.

De beleidsnota Sport heeft de stelling van het topsportactieplan overgenomen dat er een reductie moet

zijn tot vijf topsportscholen. Bij de aanstelling van de topsportmanager, een man met een zeer rijke ervaring inzake topsportscholen in het algemeen, en de zeer succesvolle topsportschool voor tennis in het bijzonder, heb ik de opdracht gegeven om de voor- en nadelen van alle mogelijke reducties in kaart te brengen.

Een aantal elementen hebben geleid tot de huidige reductie. Zo is er het topsportactieplan, dat één topsportschool per provincie vraagt. Er is de realiteit van Vlaanderen, met vijf Vlaamse provincies, Brussel en de Vlaamse Rand. Ook is er de overweging dat bepaalde sporttakken de kans moeten krijgen om meer dan één topsportschool te openen. Dit geldt vooral voor de ploegsporten, maar kan ook zeer praktisch zijn voor sommige individuele sporten. Bepaalde sporttakken moeten de kans krijgen op meerdere plaatsen een eerste graad te organiseren, zodat kinderen niet te vroeg naar een internaat moeten. De locatie moet worden gekozen door de federatie, in functie van de infrastructuur, de populariteit van de sport in bepaalde regio's, en de aanwezigheid van toptrainers of minstens toch één toptrainer.

Meerdere topsportscholen bieden de flexibiliteit dat er van school kan worden veranderd als zich wijzigingen voordoen in het topsportlandschap. Verschuivingen moeten evenwel heel goed gemotiveerd worden.

Op dit ogenblik is er geen budget om de infrastructuur te realiseren die nodig is voor een reductie tot een of twee topsportscholen.

U vroeg welke overwegingen aan de basis liggen van de keuze om de topsportschool in Genk op termijn te laten verdwijnen. Ik verwijs hiervoor naar een vergelijkende studie van het Bloso die werd uitgevoerd door de heer Eliaerts. Ik som de belangrijkste elementen daaruit op. De ligging van het KA Hasselt is interessanter voor de sportsector. Het internaat van het KA Hasselt bevindt zich op de schoolcampus. De kwaliteit van de zaalsportinfrastructuur, de fitnessruimte en het internaat zijn in Hasselt beter dan in Genk.

Daarnaast werden in de studie de volgende argumenten in overweging genomen. Hasselt heeft in de topsportschool en het basisopleidingscentrum in het totaal zes sporttakken, terwijl er in Genk alleen voetbal wordt aangeboden. We weten dat er ook vraag is om in Hasselt te beginnen met schermen in het schooljaar 2006-2007. Het KA van Hasselt organiseert enkel het studiegebied sport en heeft jarenlange

ervaring als sporthumaniora. De school is tevens bekend als de handbalschool van Vlaanderen. De school in Hasselt heeft een associatie met enerzijds de universiteit van Hasselt en de hogescholen XIOS en PHL, en anderzijds de Transnationale Universiteit Limburg TUL Hasselt-Maastricht.

Het KA van Hasselt beschikt ook over de sportinfrastructuur voor outdooratletiek, badminton, basketbal, gymnastiek, acrogym, trampoline, golf, handbal, judo, kajak, outdoor- en indoorkorfbal, paardrijden, roeien, schermen, skiën, taekwondo, tafeltennis, tennis, triatlon-duatlon, voetbal, volleybal, wielrennen en zwemmen. De enige eis van de Voetbalbond was te kunnen beschikken over twee goede voetbalterreinen, wat in de regio Hasselt uiteraard geen probleem oplevert. De afdeling golf is uit eigen beweging van Genk naar Hasselt overgestapt omwille van internaats- en integratieproblemen.

Genk en Mortsel waren met respectievelijk 27 en 21 leerlingen de topsportscholen met het kleinste aantal leerlingen. Ter vergelijking geef ik nog een progressief overzicht van het aantal leerlingen in de andere scholen: 40, 44, 49, 72, 112 en 140. De topsportschool in Genk is een jaar later gestart dan die van Hasselt.

Het verdwijnen van Mortsel is een heel ander verhaal. De stad Antwerpen heeft een dossier ingediend waarin de oprichting van een totaal nieuwe topsportcampus te Wilrijk wordt aangekondigd. Dit dossier kondigt dus de verhuis aan van de topsportschool van Merksem naar Wilrijk, waar een afzonderlijke campus topsport opgericht zou worden.

De topsportschool van Merksem heeft momenteel zes sporttakken die samen 140 leerlingen genereren en is daarmee veruit de grootste topsportschool. De topsportschool van Mortsel heeft maar twee sporttakken, die beiden in Wilrijk trainen, en telt maar 21 leerlingen. Als we bovendien rekening houden met het feit dat de sportinfrastructuur in Wilrijk veel beter zal zijn dan die in Merksem, dat de verplaatsingen door de verhuis naar Wilrijk tot een minimum worden herleid en dat de topsportschool tennis, momenteel in Mortsel, in 1982 haar eigen infrastructuur heeft gebouwd op de campus te Wilrijk, dan is de beslissing tot een reductie zeer logisch. De vergelijkende studie van Bloso, uitgevoerd door de heer Eliaerts, kan in dit geval niet gebruikt worden omdat er op dat ogenblik nog geen sprake was van een verhuis naar Wilrijk.

Verder vroeg u naar de resultaten van de leerlingen van de twee Limburgse topsportscholen, en wilde u weten hoeveel leerlingen in hun sport de 'top' bereikten. Het overzicht voor de topsportschool Hasselt is iets ingewikkelder dan dat voor Genk, omdat er verschillende sporttakken worden aangeboden. Het totaal aantal geselecteerde leerlingen vanaf het moment waarop met de sporttak werd begonnen tot en met het schooljaar 2004-2005 was voor handbal 58, voor atletiek 21, voor taekwondo 5, voor golf 20 en voor paardrijden 3. Het aantal leerlingen dat de top bereikte, namelijk de top 12 in de wereld, de top 8 in Europa of de eerste nationale afdeling, was voor handbal 34 en voor atletiek 3. Voor taekwondo en golf kon dat nog niet worden bepaald omdat de leeftijdscategorie nog niet voldoende geëvolueerd is. Voor paardrijden gaat het om 1 van de 3 leerlingen.

Het aantal leerlingen dat de subtop behaalde, namelijk een selectie voor het EK zonder resultaten of de tweede nationale afdeling, was voor handbal 5, voor atletiek 13 en voor taekwondo 1. Voor golf zijn de leerlingen bijna allemaal opgenomen in de selecties van de federaties. Voor paardrijden waren er 2 leerlingen. Het aantal leerlingen dat de top niet haalde, die dus niet in de selectie voor het EK geraakten, of in de derde nationale afdeling of lager terechtkwamen, of die gestopt zijn als gevolg van een burn-out of een kwetsuur, was voor handbal 19, voor atletiek 5 en voor golf 2.

Ik maak nu een vergelijking met de andere topsportscholen op het vlak van voetbal. Het totaal aantal geselecteerde leerlingen van de start tot en met het schooljaar 2004-2005 bedroeg in Gent 170, in Brugge 165, in Leuven 161, in Genk 175 en in Antwerpen 199. Het totaal aantal zesdejaars van de start tot en met het schooljaar 2004-2005 bedroeg 33 in Gent, 37 in Brugge, 23 in Leuven, 46 in Genk en 52 in Antwerpen. Het aantal ex-leerlingen dat de top behaalde in eerste nationale bedroeg 4 uit Gent, 12 uit Brugge, 7 uit Leuven, 4 uit Genk en 6 uit Antwerpen. Het aantal ex-leerlingen dat de subtop behaalde in tweede nationale was 2 uit Gent, 2 uit Brugge, 1 uit Leuven, 7 uit Genk en 5 uit Antwerpen. En tot slot kom ik tot het aantal ex-leerlingen dat de top niet behaalde en in derde nationale of lager speelt: 27 uit Gent, 23 uit Brugge, 15 uit Leuven, 35 uit Genk en 41 uit Antwerpen.

Er is me gevraagd of deze ingreep wel kostenbesparend is, of de sportinfrastructuur volstaat en hoeveel leraarsuren er worden bespaard. Het spreekt voor

zich dat al deze vragen mee werden opgenomen in onze beslissing om de topsportschool aan Hasselt toe te kennen. In mijn vorige antwoorden was ik voor wat betreft sportinfrastructuur erg duidelijk. De keuze voor Hasselt leidde op dit vlak zeker tot meer kostenbesparingen dan de omgekeerde beslissing. Ook wil ik herhalen dat de keuze voor Hasselt voor de meeste sporten niet alleen kostenbesparend is, maar ook tijdsbesparend omdat heel wat meer infrastructuur in de buurt van de topsportschool ligt.

De besparing op het aantal leraarsuren is vanzelfsprekend. We weten dat er geen andere sporttakken dan voetbal voor Genk kozen. Golf verliet Genk zelfs voor een zeer concrete reden: volgens de golf-federatie besteedde de school geen aandacht aan andere sporten dan voetbal. Hierdoor zou het aantal topsportleerlingen in Genk altijd erg laag liggen waardoor de school nooit over voldoende leerlingen zou beschikken om alle richtingen in het ASO Topsport en het TSO Topsport aan te bieden. Hasselt komt met haar eigen leerlingenaantal van 72 en de aanvulling met 27 leerlingen uit Genk in de buurt van het kritische aantal van 100 om degelijk topsportonderwijs te kunnen aanbieden. Ik wil wel duidelijk stellen dat de reductie in de eerste plaats een kwaliteitsverhoging moet inhouden, waar er ruimte komt voor individuele studiebegeleiding, zelfstudiepakketten en dergelijke meer.

Het is absoluut niet mijn bedoeling alle topsportscholen exclusief toe te kennen aan het gemeenschapsonderwijs. Er is een topsportschool in Vilvoorde die niet tot het gemeenschapsonderwijs behoort.

Het klopt ook niet dat er in elke provincie één specifieke topsportschool voor voetballers is in de nabijheid van een topploeg en met een nauwe samenwerking tussen beide. De samenwerking met de topclubs verloopt in iedere topsportschool erg verschillend, van goed engagement van de topclub tot totaal geen samenwerking. Er zijn ook heel wat klachten van kleinere clubs met een goede jeugdwerking die hun jongeren zien overgaan naar de topclub die samenwerkt met de topsportschool, zonder dat dit jonge talent hiervoor een betere begeleiding krijgt.

Vergeet niet dat de KBVB de trainers aanduidt en verantwoordelijk is voor de invulling van de trainingen, op basis van door Onderwijs erkende leerplannen voetbal. Op dit vlak zal er dus niets veranderen na de overgang naar Hasselt, waardoor er geen enkel

risico is voor een sportieve achterstand op voetbalvlak.

Mevrouw Vanderpoorten, zoals u waarschijnlijk nog weet als ex-minister van Onderwijs, moet een sporttak selectiecriteria ter goedkeuring voorleggen aan de selectiecommissie van de topsportscholen. Op basis van deze criteria draagt een federatie atleten voor aan de selectiecommissie. De topsportmanager werkt samen met de andere leden van de selectiecommissie om deze criteria te verfijnen door ontwikkelingslijnen, gebaseerd op internationale criteria, te laten opstellen en een rooster van trainings- en competitievolumes te laten invullen door de respectieve federaties. Hierdoor wordt de nood aan een topsportschool gebaseerd op concrete gegevens en zal de kwaliteit van de instroom van de topsportscholen kunnen worden gegarandeerd. Iedere sporttak of discipline die op basis van de ontwikkelingslijnen en de training- en competitievolumes aanspraak kan maken op de oprichting van een topsportschool, zal dus blijven in aanmerking komen. Er is geen sprake van reductie, maar wel van kwaliteitsbewaking.

Ik bewees reeds dat de gekozen reductievorm sterk rekening heeft gehouden met de bestaande infrastructuur, omdat het duidelijk is dat er geen extra middelen kunnen worden bekomen om één supertrainingscentrum te bouwen, en de huidige extra middelen voor topsport nodig zijn om de kwaliteit van de werking te verbeteren, en dus niet mogen worden ingezet voor het bouwen van nieuwe sportinfrastructuur.

Met de nabijheid van centra met sporttechnische, sportmedische en sportwetenschappelijke expertise werd in de mate van het mogelijke rekening gehouden, maar ik vrees dat u de situatie onvoldoende kent. Sportfederaties kiezen voor de begeleiding van het expertisecentrum dat zich specialiseert op de betrokken sport of discipline omdat specialisatie zeer belangrijk is. Daarenboven moet de steun van het expertisecentrum niet permanent aanwezig zijn, en moet er ook dikwijls in het veld worden begeleid en moet het expertisecentrum zich dus verplaatsen naar het trainingsveld van de atleet. De sporadische bezoeken van de atleet aan het expertisecentrum kunnen dus zonder problemen georganiseerd worden en mogen de reductie van de topsportscholen niet foutief beïnvloeden.

De reductie van de topsportscholen heeft maar één doel, en dat is de kwaliteit van sport en onderwijs te

verhogen. De verhoging van de middelen voor topsport moeten voor een deel ingezet worden om de werking van de topsportscholen te optimaliseren. De spectaculaire toename van middelen voor topsport moet ook de instroom van de topsportscholen verbeteren, door de talentdetectie en de voorbereidende trainingen op de instroom naar de topsportscholen op punt te zetten, en de opvang van de uitstroom van de topsportscholen te optimaliseren. Het doel ligt dus op drie terreinen: de werking van de topsportscholen zelf, de wijze waarop de instroom van de topsportscholen kan worden verbeterd en wat we doen na de uitstroom uit de topsportschool.

Ik durf zeggen dat mijn beleidsnota Topsport aantoonde dat de extra middelen noodzakelijk zijn en perfect worden ingezet en dat mijn recentste beleidsbrief, die we volgende week zullen bespreken, aantoonde dat we op het tijdschema zitten om de beleidsnota Topsport te realiseren tegen het einde van de legislatuur.

Ik kom tot de vraag van de heer Sauwens over het voortbestaan van de topsportschool in Genk en in Mortsels. Mijn antwoorden op de vorige vragen maakten zeer duidelijk dat de beslissing van de reductie van de topsportscholen is voorafgegaan door een grondige studie en dat er zeer concrete redenen aan de basis van deze beslissing liggen die een betere topsportwerking garanderen. Het zou dus niet logisch zou zijn om deze beslissing te herzien. Ik zal dus geen stappen ondernemen om het voortbestaan van deze twee topsportscholen te realiseren.

De voorzitter: Mevrouw Vanderpoorten heeft het woord.

Mevrouw Marleen Vanderpoorten: Mijnheer de minister, u hebt een van mijn vragen niet beantwoord. U hebt in kranteninterviews gezegd dat er eigenlijk beter één grote topsportschool zou zijn. Dat betekent dat we eigenlijk midden in een evolutie zitten. Hoe definitief is de reductie van 8 naar 6 topsportscholen? Kunnen we nog stappen verwachten? Ik blijf wat op mijn honger over de toekomst.

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Ik ben niet erg gelukkig met het antwoord. Het is jammer dat de toevoer van jong Limburgs talent naar de Limburgse topploeg KRC Genk zal stilvallen. Ik zeg dat als supporter van STVV, dus vanuit onverdachte hoek.

Kunnen we een exemplaar van de studie van de heer Eliaerts krijgen om meer inzicht te krijgen in de overwegingen waar u naar verwees?

Minister Bert Anciaux: Zeker.

De heer Johan Sauwens: Hoe moet het praktisch gaan met de leerlingen die op dit ogenblik op die school zitten? Vanaf wanneer wordt die school effectief gesloten? Zal men onmiddellijk naar Hasselt verhuizen?

De voorzitter: De heer Mahassine heeft het woord.

De heer Chokri Mahassine: Mijnheer de minister, alvast bedankt voor het uitgebreid en degelijk antwoord.

Ik wil toch nog de tussenoplossing benadrukken die ik naar voren heb geschoven. Ik moet u eerlijk zeggen dat ik in de veronderstelling was dat in de andere provincies een topsportschool voor voetbal in de nabijheid van topsportclubs aanwezig was. U zegt me dat dit niet zo is. Ik wil dat nog even onderzoeken en zal daar later op terugkomen.

Ik wil graag op dat spoor voortgaan om de mogelijkheid te behouden een topsportschool te hebben die verbonden is aan KRC Genk. Deze club levert op dit moment heel duidelijk enorme prestaties voor jonge voetballers die het gewone dagonderwijs volgen en dus geen deel uitmaken van de topsportschool. Ze kunnen bijvoorbeeld via afspraken met de school extra trainingen volgen, en halen de verloren lessen op tijdens de vrije woensdagnamiddag. Dat systeem wordt volledig gefinancierd door KRC Genk. De combinatie van de voorbereiding op een sportcarrière met een volwaardig diploma wordt in Genk gerealiseerd met inspanningen van alle betrokkenen, namelijk leerlingen, scholen en KRC Genk. Een goed werkende topsportschool is de beste garantie voor een degelijke opleiding van de jonge sporters.

Kan worden onderzocht of de provincie Limburg in vergelijking met de rest van Vlaanderen het risico loopt op het ontwikkelen van een achterstand?

De voorzitter: De heer Dedecker heeft het woord.

De heer Jean-Marie Dedecker: Mijnheer de minister, collega's, telkens we over dit thema praten, duikt een bekend syndroom op. Straks stel ik een vraag over de nood aan terreinen voor lawaaiërende sporten, en

daarbij hebben we te maken met het nimby-syndroom. Als we het hebben over topsportscholen, kampen we met het 'imby'-syndroom, want iedereen wil zo'n school absoluut in zijn achtertuin.

Tussen 1995 en 1998 heb ik mee onderhandeld over het systeem van topsportscholen. We staan nu 6 jaar verder en er werden al allerhande denksporen gelanceerd, maar volgens mij moeten we kijken naar het resultaat. Ik zal nu niet uitweiden over de plek van onze Belgische atleten op de internationale ladder – en ik denk daarbij niet aan de ene tennisduif en aan een wielrenner, maar wel over de rest van de atleten.

We moeten opnieuw nadenken over het systeem van topsportscholen. Ze werden uit de grond gestampt om topsporters te maken en om ze de gelegenheid te geven om tegelijk school te lopen en aan sport te doen. We zijn echter vervallen in een Vlaams verzuimd systeem. Opnieuw zijn we bezig met het bedienen van alle onderwijsnetten.

Het volstaat om even over de grens te kijken. Daar hebben wij het echter moeilijk mee, want als het over sport gaat, staren we liever naar onze navel. Ik treed de mening van de minister bij: we moeten inderdaad tot één instituut komen. In Frankrijk is er het INSE in Parijs. Wie aan sport wil doen – en daarmee bedoel ik Olympische sport, wat voetbal uitsluit, want dat is een spel – moet naar Parijs trekken, want daar worden de beste atleten verzameld. Daar worden bijvoorbeeld 350 judoka's verzameld. Wie in de nationale ploeg wil geraken moet in de Parijse school trainen, want daar zijn goede tegenstanders, de beste experts en wetenschappelijke begeleiding. Ik kan u zo een pak namen noemen. In de school wordt ook aan kostenbesparing gedaan, want zo kunnen de physical trainers alle sportbeoefenaars bedienen.

In Nederland is er Papendal. In Duitsland zijn er scholen in Keulen, Munchen en Leipzig. Duitsland heeft meer dan 60 miljoen inwoners, maar ze doen niet mee aan het navelstaardersgedoe. Vlaanderen is maar een voorschoot groot, maar als wij onze fiets niet kunnen nemen om naar school te gaan, dan gaan we niet naar school. Australië, een van de grootste continenten van de wereld, heeft één instituut, namelijk in Canberra.

We moeten kiezen: ofwel willen we topsport, ofwel willen we een circuit van topsportscholen. Ik sta niet alleen met die visie, ik deel die met de topsportmanager. We moeten er eens serieus over nadenken waar-

mee we bezig zijn. Willen we werken aan topsport, of verkiezen we het bedienen van plaatselijke voetbalclub? Topsport is een beroep. Sport vormt de elfde industrie op wereldvlak – dat is niet niets. Volgens mij moeten we kiezen voor kwaliteit. Bovendien zijn er ook niet veel topmensen om sporters te begeleiden. Ik weet dat de heer Van Aken voor meerdere sporten op zoek is naar bekwame begeleiders. Ik heb weet van een sport waarvoor nog steeds geen nationale trainer gevonden werd. Door de versnippering schieten we ons doel voorbij.

De voorzitter: De heer Van Nieuwkerke heeft het woord.

De heer André Van Nieuwkerke: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik vind dit een vreemde discussie. De sportwereld heeft aangedrongen op de reductie van het aantal scholen. Dat is gebeurd, maar nu beginnen we te vitten over 15 kilometer.

Het is belangrijk dat er in elke provincie een topsportschool is, onder meer voor de efficiënte inzet van financiële en personele middelen. Het is een misverstand dat topvoetbalclubs contracten afsluiten met de scholen, de voetbalfederatie doet dat. Dat bepaalde topclubs gehecht zijn aan een bepaalde topsportschool in de onmiddellijke omgeving, is positief, maar topsporttalent bevindt zich natuurlijk verspreid over de hele provincie.

We moeten het debat nog voeren over de invulling van de scholen. We moeten daarbij kiezen tussen een minoropleiding in elke school of voor majoropleidingen. We kunnen ook een combinatie maken. Zo kan tennis in Wilrijk blijven, maar kunnen de topsportvoorbereidende afdelingen in elke provincie. Niet elke topsportschool moet alles aanbieden.

De discussie betreft ook het efficiënt beleid. De topsportinfrastructuur moet worden geoptimaliseerd. Als wordt gekozen voor een topsportschool op een bepaalde plek, dan moeten de Vlaamse, de provinciale en stedelijke overheden de handen in elkaar slaan om de topsportinfrastructuur uit te bouwen. Nu wordt zonder overleg zowat overal een topsporthal gebouwd. Er is nood aan een gerichte sturing.

Ik wil nog een opmerking in verband met de topsport maken. De talenten die bovendien, zullen het altijd wel maken. Ze moeten gewoon wat karakter tonen en inspanningen leveren. Onze aandacht moet in eerste instantie echter naar het onderwijs uitgaan. We moeten ervoor zorgen dat al deze getalenteerde

sporters geen valse verwachtingen koesteren. Succes is immers van verschillende factoren afhankelijk. Het onderwijs moet in een topsportschool evenwaardig worden benaderd en ingericht.

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Aangezien de heer Dedecker het begin van de discussie niet heeft bijgewoond, wil ik hier nog even iets verduidelijken. We zijn het eigenlijk eens met de grote lijnen van het voorstel tot optimalisatie.

Het gaat hier om kleinschalige, maar goed functionerende projecten die pedagogisch echt op punt staan. Vooral wat voetbal betreft, genieten onze topsportscholen een goede reputatie. Voor we een dergelijke school liquideren, moeten we zeker zijn dat we voldoende ruimte, middelen en infrastructuur hebben om tot een centralisatie over te gaan. In dat opzicht vrees ik dat de beslissing met betrekking tot de scholen in Mortsel en in Genk wat overhaast is genomen.

Op het vlak van de aangeboden infrastructuur is er een verschil tussen ploegsporten en individuele sporten. De heer Dedecker heeft genoeg sportieve ervaring opgedaan om dit te weten. Het overleg over en de organisatie van een sporttakspecifieke aanpak kan tot heel verschillende resultaten per sporttak leiden. Dit moet behoedzaam worden voorbereid en opgebouwd.

De voorzitter: De heer Dedecker heeft het woord.

De heer Jean-Marie Dedecker: Ik ben het gedeeltelijk eens met de heer Sauwens. Ik heb het hier echter niet over voetbal. Er zijn momenteel een half miljoen voetballers in België. Ik heb het hier over andere ploegsporten. Wat handbal of volleybal betreft, moeten we niets nieuws uitvinden. We moeten gewoon nagaan wat ze in Frankrijk hebben gedaan. Onze volleybalploegen doen het goed. Onze nationale volleybalploeg doet het echter helemaal niet goed. In Nederland zijn al deze mensen verzameld en op een gecentraliseerde locatie ingeschreven.

We moeten weten wat we willen. Indien we in de toekomst over topsporters willen beschikken en op internationaal niveau meedraaien, moeten we een bepaald plan volgen. Ik kan begrijpen dat niet iedereen mijn visie deelt. Ik ken de topsportmanager, en ik denk dat hij op dezelfde lijn zit.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Er is me al verteld dat ik een beetje meer afstandelijkheid aan de dag zou moeten leggen. Het is mijn persoonlijke overtuiging dat een topsportschool het beste instrument vormt.

Mijn topsportactieplan wordt in ruime mate door de sector gedragen. Het topsportactieplan maakt gewag van een reductie tot vijf topsportscholen. De begeleidingscommissie voor de topsportscholen heeft een plan ontwikkeld om naar een totaal van 6 topsportscholen te gaan. Ik zal in de loop van de huidige legislatuur geen verdere stappen meer zetten. Ik weet natuurlijk niet wat er in de toekomst nog zal gebeuren.

De studie van de heer Eliaerts zal uiteraard aan alle geïnteresseerden worden overgemaakt.

We zullen dit in alle rust en kalmte met de begeleidingscommissie voor de topsportscholen bespreken. De verschillende topsportscholen zullen hierbij worden betrokken. Het is niet de bedoeling problemen te veroorzaken. De overgang zal geleidelijk en in samenspraak met de betrokken topsportscholen gebeuren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jean-Marie Dedecker tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, en tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over een beleidsaanpak tegen het illegaal straatracen

De voorzitter: De heer Dedecker heeft het woord.

De heer Jean-Marie Dedecker: Mijnheer de voorzitter, aangezien het illegaal straatracen deel van een groot geheel uitmaakt, was het eigenlijk mijn bedoeling ook minister Van Brempt in dit verband een paar vragen voor te leggen. We worden op dit vlak immers constant met repressie geconfronteerd. De motorrijders in Beveren, waar vaak illegale straatraces plaatsvinden, vormen een goed voorbeeld.

In het buitenland wordt dit probleem op een andere manier aangepakt. In Frankrijk werden de gekken

van de klaverbladen en van de ringwegen gehaald door drie kleine circuits aan te leggen. Het circuit in Carole is genaamd naar een vrouw die tijdens een straatrace in de omgeving van Parijs is verongelukt.

De MAG en ikzelf hebben al veel gelobbyd om ook in Vlaanderen over dergelijke circuits te kunnen beschikken. Op 19 juli 2002 heeft de minister opgeroepen om voor multifunctionele terreinen voor de lawaaierige sporten te zorgen. 3 jaar later bevindt dit dossier zich nog steeds in de onderhandelingsfase – in mijn ogen is het zelfs helemaal bevroren.

Ik heb in dit verband al veel initiatieven genomen. Het gaat hier niet enkel om motorcrossterreinen, in heel het land blijft geen enkel vergund terrein over waar iemand aan kleiduifschieten kan doen. Al deze terreinen zijn verdwenen. We staan graag op de foto met onze beroemde motorcrossers. We zijn tevreden dat Stefan Everts wereldkampioen wordt. We staan op de eerste rij als Joël Smets een wedstrijd wint. Steve Ramon woont in mijn buurt. Hij traint echter in Frankrijk.

De terreinen laten al 3 jaar op zich wachten. Het gaat me overigens niet enkel om de terreinen, het gaat eigenlijk om een concept. Ik zal een heel specifiek voorbeeld geven. De burgemeester van Koksijde heeft een terrein voorgesteld. Mijnheer de minister, ik verwijs heel specifiek naar de burgemeester, omdat u op een vraag om uitleg van mevrouw Demeulenaere op 17 maart 2005 hebt geantwoord: 'Ik heb niet de indruk dat er momenteel veel gemeenten staan te springen om een terrein te krijgen. Als er zulke gemeenten zijn, laat het me weten.' Koksijde is dus zo een gemeente.

We hebben daarover zelfs een studie gemaakt, evenwel niet op kosten van de Vlaamse overheid zoals de provincie Oost-Vlaanderen, die een studie van 64.000 euro liet maken op kosten van de belastingbetaler. De Motorcycle Action Group, die ruim 9.000 leden telt op een totaal van 320.000 motorfanaten in België, heeft op eigen kosten een onderzoek gedaan.

We hebben ook aangeklopt bij het leger. Het leger wil de oude munitieplaats in Koksijde desaffacteren. Mijnheer de minister, dat terrein voldoet aan de 35 aftoetsingscriteria van uw nota. Het gaat dan onder meer over pacht- en natuurgebieden, de Vlaremrichtlijnen en de afstand ten opzichte van de autosnelwegen.

Mijnheer de minister, ik heb de brieven ook al aan uw kabinet bezorgd. De vorige minister van Sport heeft ook plaatsbezoeken afgelegd. Zowel de Federatie Amateurs Motorcrossbonden, de MAG als de Belgische Kleiduiffederatie hebben brieven geschreven.

Ik heb vorige week vernomen dat het over politiek gaat. Ik las dat de voormalige minister van de Noordzee dwarsligt. Hij zegt dat men op een oud militair domein in Koksijde een vennootschap voor motorsport wil vestigen. Ik kan bewijzen dat dat niet klopt, maar het is blijkbaar altijd plezant om iemand in een slecht daglicht te stellen. Er werd daarvoor gelobbyd bij elke VLD'er, maar de sp.a zegt nee.

Gedeputeerde Van Gheluwe zegt dat motorsport daar niet kan, en voert de drogreden aan dat het gaat om hoogdynamische toeristisch-recreatieve infrastructuur. Dat is de enige reden die nog overblijft. Er werd al gepraat over de wegen, maar de gemeente is bereid de weg te verbreden. Mijnheer de minister, deze reden klopt niet, want naast het terrein komt een golfterrein, dat ook hoogdynamische toeristisch-recreatieve infrastructuur is. Ik wist dat er een politieke reden was, maar blijven we dat politieke spelletje verder spelen? Zeggen we vlakaf tegen de mensen dat ze mogen verongelukken?

Het circuit zou niet enkel dienen om te racen, maar er kunnen ook rijlessen worden gegeven.

Er zijn concrete plannen die de overheid niets kosten. Ik persoonlijk heb niets te maken met de uitbating van het terrein. Ik lobby voor de sport, zowel voor judo, wielrennen als andere sporten. Ik vind dat we de beloften van de overheid moeten uitvoeren, anders moeten we tegen de motorcrossers zeggen dat we rond de pot blijven draaien en spelletjes blijven spelen.

Er wordt gezocht naar andere terreinen. De tijd zal uitwijzen welke belangen daarmee gemoeid zijn. Er is geen enkele andere gemeente in West-Vlaanderen die akkoord gaat met een terrein.

Er moet in Koksijde geen grond worden onteigend, want het is een militair domein. Het terrein ligt in de buurt van de luchthaven, dus over lawaai moeten we niet praten. Er woont één landbouwer in de buurt, en hij gaat akkoord. Iets verder woont een rijke schapenboer uit Oostende, een immobiliënmakelaar. Hij gaat niet akkoord, want rijke immobiliënmakelaars

die op het platteland komen wonen, kijken graag eens naar de vogeltjes, nadat ze met bakstenen hun zakken hebben gevuld.

Mijnheer de minister, het dossier ligt al lang op uw kabinet. Ik heb alles anderhalf jaar geleden aan uw medewerker bezorgd. Wat is de stand van zaken? Er is altijd een reden om niets te doen, maar als in het decreet een belofte staat, moet aan de motorsportmensen duidelijk worden gezegd wat wel of niet gebeurt en op welke plaats het zal gebeuren.

We moeten stoppen met het culpabiliseren van de motorsport, en we moeten de mensen een uitwijkmogelijkheid geven.

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Mijnheer de voorzitter, zoals zo vaak kan ik me wel vinden in de vragen en opmerkingen van de heer Dedecker.

Mijnheer Dedecker, in uw tekst staat: 'Nochtans zijn vele gemeenten vragende partij. Autoracen kan op die manier een volwaardige sport worden, en zo kunnen levens worden gered.'

Mijnheer de minister, zijn er gemeenten die hierover al vragen, voorstellen of klachten hebben ingediend? Zo ja, over welke gemeenten gaat het? Zo nee, zou het niet nuttig zijn de visie te vragen van de steden en gemeenten waar straatraces werden vastgesteld? We kunnen ook vragen in hoeverre ze vragende partij zijn voor een klein gesloten circuit.

Om straatraces te laten uitgroeien tot een volwaardige sport zal nog heel veel moeten gebeuren op het vlak van veiligheids- en milieunormen. De veiligheid voor de burgers komt op de eerste plaats, maar ook de veiligheid van de vaak jonge en roekeloze deelnemers aan illegale straatraces is belangrijk.

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ook ik heb al verschillende keren aangedrongen op een beslissing in het dossier.

Ik ken de voorgestelde locaties in West-Vlaanderen. Mijnheer de minister, ik heb ook al gezegd dat veel locaties niet goed gelegen zijn om deze sporten te beoefenen. Ik heb u toen ook gevraagd om komaf

te maken met de heisa daarover. Mijn vraag was ook of de voorgestelde gemeenten over de brug zouden komen met de nodige middelen. Ik heb daar toen geen antwoord op gekregen, maar misschien lukt dat vandaag wel.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mevrouw Demeulenaere, ik heb de gewoonte om vragen te beantwoorden. Het lijkt me dan ook wat bizar dat u nu zegt dat u geen antwoord hebt gekregen, terwijl u daar tijdens de vergadering zelf niets over hebt gezegd.

De problematiek van het straatracen behoort niet tot het beleidsdomein Sport. Dit is een aangelegenheid voor het federale niveau, meer bepaald voor Binnenlandse Zaken, zoals dit ook het geval is voor de legale wedstrijden op de openbare weg, bijvoorbeeld autorally.

In uitvoering van het decreet van 13 juli 2001 houdende de regeling van de erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties, de koepelorganisatie en de organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding heeft de Vlaamse Regering via het besluit van 31 mei 2002 tot vaststelling van de erkennings- en subsidiëeringsvoorwaarden van de Vlaamse sportfederaties, de koepelorganisatie en de organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding, en na advies van de Vlaamse Sportraad, beslist om de autosport niet op de sporttakkenlijst te zetten, waardoor deze sport niet door de overheid kan worden ondersteund.

Dit is een duidelijke beleidsoptie geweest waarmee ook uw partij akkoord ging, mijnheer Dedecker. Het motorcrossen staat wel op de sporttakkenlijst. In functie hiervan werden initiatieven genomen om een aantal locaties in Vlaanderen te selecteren om er terreinen voor gemotoriseerde sporten uit te bouwen. Deze terreinen zijn bedoeld voor gemotoriseerde sporten op geaccidenteerd terrein en moeten bovendien zo multifunctioneel mogelijk worden ingevuld. Ze moeten ook gebruikt kunnen worden voor andere lawaaierige sporten.

De politieke besluitvorming over de selectie van deze locaties verloopt inderdaad moeizaam. Het is immers niet evident hiervoor een maatschappelijk draagvlak te vinden. Toch beschikt Vlaanderen, ondanks de hoge bevolkingsdichtheid en de beperkte ruimte, over een zeer goed uitgebouwde infrastructuur op het circuit in Zolder voor het georganiseerde en legale racen

onder toezicht. Dit circuit bezit de nodige vergunningen, heeft ruime expertise inzake veiligheid en biedt voldoende mogelijkheden om op een democratische wijze aan racen te doen.

Mijnheer Dedecker, het is mijn bedoeling om voor het einde van het jaar een beslissing te nemen. Dat past volledig binnen de afgesproken timing. Ik zal mijn verantwoordelijkheid nemen en een voorstel doen voor het einde van het jaar. Ik zal dat voorleggen aan de regering. Ik ben niet van plan de zaak op de lange baan te schuiven zoals dat tijdens de afgelopen jaren misschien is gebeurd. Zowel bij de start als bij het afhandelen van het dossier zal ik mijn verantwoordelijkheid nemen tegenover de motorrijders en de motorsport in het algemeen.

De voorzitter: De heer Dedecker heeft het woord.

De heer Jean-Marie Dedecker: U hebt een heel concreet antwoord gegeven. Ik wil er u echter op wijzen dat het er mij niet om gaat een nieuw snelheidscircuit in te richten.

Minister Bert Anciaux: In uw vraag hebt u verwezen naar Frankrijk. U had het over drie racecircuits. In Frankrijk zijn die niet alleen voor motors, maar ook voor auto's.

De heer Jean-Marie Dedecker: Het gaat hier over multifunctionaliteit en de wijze waarop die wordt ingevuld. Ik heb een petitie van 10.000 mensen uit Zolder. Ten eerste doen zich daar enorme natuurproblemen voor. Ten tweede wordt het racen totaal ondemocratisch als nu al 100 euro moet worden neergeteld om één uur te racen.

Het is de taak van de overheid om voor alternatieven te zorgen. Er moeten multifunctionele circuits en terreinen zijn. Als ik het heb over terreinen in Koksijde, dan heb ik het over terreinen voor motorcross, trial, karting, quad, 4X4, modelluchtvaart, modelrace, kleiduifschieten, mountainbike en motorspeedway. Ik vraag een oplossing omdat ik vaststel dat er heel wat achter de schermen gebeurt. Er zijn ministers die zich met de zaak moeien zonder dat ze daartoe bevoegd zijn. In de politiek kan natuurlijk alles zolang het maar achter de schermen gebeurt.

Er zijn zoveel motorcrossers die naar het buitenland gaan, en het gaat dan niet alleen over Frankrijk. In Axel in Nederland bijvoorbeeld is ook aan die behoefte voldaan. Mijnheer de minister, ik wil dat u

uw omzendbrief van 19 juli 2002 nakomt zodat het debat kan starten.

Ik vind vandaag twee zaken heel positief, met name dat u streeft naar één topsportschool en dat u met Kerstmis een mooi cadeau zult hebben voor de motorrijders.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos Stassen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de uitblijvende subsidie voor enkele kunsttijdschriften

De voorzitter: De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, dit is geen nieuwe vraag. De Vlaamse overheid sluit via een decreet of een uitvoeringsbesluit contracten met kunsttijdschriften. Daarin worden bepaalde subsidies beloofd die echter niet op tijd worden uitbetaald. U hebt al meermaals gezegd dat u tracht het probleem op te lossen en te voorkomen, maar stevast gebeurt het opnieuw in nieuwe sectoren. Ik vind het belangrijk dat de overheid haar contracten nakomt en uitvoert.

Ik heb van een aantal mensen vernomen dat het probleem van de achterstallige subsidies die zijn beloofd aan erkende kunsttijdschriften en die als dusdanig als subsidies worden ingeschreven in de begroting van die tijdschriften, zou zijn opgelost.

Mijnheer de minister, hoe zit het met de uitbetaling van de subsidies voor 2005? Wanneer worden ze bekendgemaakt en uitbetaald? Ik heb mails ontvangen van een aantal mensen die wisten dat ik deze vraag vandaag zou stellen. Daarin staat dat de minister hen heeft bevestigd dat ze de subsidie effectief zullen krijgen. In een mail van de zakelijke leider van de Witte Raaf staat echter dat de beloofde subsidie normaal 75.000 euro bedroeg, maar dat uit een afrekening blijkt dat de subsidie voor 2005 slechts 70.000 euro bedraagt. Dat is dus 5.000 euro minder.

Mijnheer de minister, zijn de subsidies al uitbetaald? Klopt het dat blijkbaar niet het beloofde bedrag wordt uitbetaald, maar een lager bedrag?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, zoals de heer Stassen terecht geeft, betaalde de overheid reeds twee kwartaalvoorschotten aan de culturele periodieken op basis van de subsidies van vorig jaar. Eind augustus heb ik het advies ontvangen van de beoordelingscommissie Publicaties over de subsidies van dit jaar. Enkele dagen later, op 1 september, heb ik mijn beslissing overgemaakt aan de administratie. De administratie heeft vervolgens de besluiten opgemaakt en een nota bezorgd aan de inspectie Financiën met de subsidiebesluiten. Na het gunstig advies heb ik de besluiten ondertekend op 14 oktober.

Ik heb vernomen dat de ministeriële besluiten op 19 oktober werden bezorgd aan de respectieve organisaties, al vermoed ik dat vrijwel alle betrokkenen officieus op de hoogte waren van mijn beslissing. Er was immers een intensief contact met de administratie. Samen met het versturen van de ministeriële besluiten werd aan de boekhouding de opdracht gegeven voor de uitbetaling van de twee laatste kwartalen, inclusief de regularisatie met de effectief toegekende subsidies

Normaliter gaat men uit van een termijn van 4 weken vanaf de opdracht aan de boekhouding vooraleer de bedragen effectief op de rekeningen staan van de organisaties. De uitgevers zouden met andere woorden half november over de saldi moeten kunnen beschikken. De saldi worden uitbetaald, behalve als het Rekenhof er een probleem mee heeft of opmerkingen maakt. Ik zie niet in waarom er in het algemeen niet zou worden overgegaan tot uitbetaling.

De voorzitter: De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Op zich is het echter toch wel een probleem dat de bekendmaking van de subsidies zo laat op het jaar gebeurt. Het jaar is bijna voorbij vooraleer men weet welk bedrag men gaat krijgen. De Witte Raaf stelt dat u in een brief hebt meegedeeld dat u in 2005 hetzelfde bedrag zou uitbetalen als in 2004. Ik veronderstel dat deze mensen zich niet hebben vergist. In 2004 kreeg de Witte Raaf 75.000 euro. In dezelfde brief stelt u echter dat het gaat om een bedrag van 70.000 euro.

Het is belangrijk dat u die zaak zo snel mogelijk uitklaart. U moet er ook voor zorgen dat dit soort din-

gen volgend jaar niet zo lang aanslepen. U moet ook duidelijkheid scheppen over het bedrag dat wordt vrijgemaakt voor het hele jaar. Het is geen enkel probleem dat de som in stappen wordt uitbetaald, wel weet men liefst in het begin van het jaar welk bedrag de overheid zal overmaken. Nu weet men dat pas half oktober. Dat is geen goede manier van werken.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer Stassen, we hebben de literaire tijdschriften opgenomen in het Kunsten-decreet. De erkende verenigingen hebben dus zicht op de bedragen die ze de volgende jaren zullen krijgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Joris Vandenbroucke tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de problemen die jeugdhuisen en andere vormen van jeugdwerk ondervinden om hun werking te ontplooiën

De voorzitter: De heer Vandenbroucke heeft het woord.

De heer Joris Vandenbroucke: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de voorbije tijd hebben jonge mensen in Vlaanderen zich mogen verheugen in veel aandacht van de Vlaamse en federale regering voor hun sociaal-economische situatie. Ik denk daarbij aan de aangekondigde maatregelen tegen de jeugdwerkloosheid. Mijnheer de minister, er zijn echter ook andere elementen die bepalend zijn om jonge mensen te laten functioneren als, zoals u zo mooi schrijft in uw beleidnota Jeugd, mede-eigenaar van de samenleving. Uzelf hebt in het verleden talrijke initiatieven genomen om te zorgen voor middelen en structuren, zodat jonge mensen in Vlaanderen zichzelf kunnen zijn.

In uw beleidsnota hebt u aangekondigd dat u tijdens deze legislatuur dat beleid zult voortzetten in partnerschap met de gemeenten en provincies. Daar knelt echter het schoentje. De sector van de jeugdhuisen signaleert dat lokale besturen al eens problemen hebben met die jeugdhuisen, hun werking beknotten en kortwieken via allerlei reglementen inzake veiligheid, brandveiligheid en lawaai-overlast.

Op de website van de VFJ staan heel wat voorbeelden. Ter illustratie zal ik twee in het oog springende

incidenten aanhalen. In de gemeente waar ik woon, Beringen, was er een politierazzia in een jeugdhuis, dat voor een fuif was afgehuurd door derden. De kosten van die razzia werden gewoon afgetrokken van het loon van een jeugdwerker van het jeugdhuis, die gedeeltelijk wordt gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap. In Zandhoven staat een jeugdhuis dat al 10 jaar actief is en 230 leden telt. Na enkele fuiven die, volgens de gemeente, gepaard gingen met geluidsoverlast, kreeg de verantwoordelijke plots het bericht dat optredens en fuiven voortaan verboden waren en het pand moet worden verlaten op 1 januari.

Mijnheer de minister, dergelijke zaken doen mijn hart bloeden. Ik heb zelf ook als jonge gast uit een landelijke gemeente vele uren en nachten doorgebracht in jeugdhuisen. Ik weet hoe belangrijk ze zijn.

Het klopt natuurlijk dat de voorbeelden niet de regel zijn in alle gemeenten. Op veel plaatsen is er een heel goede samenwerking tussen jongeren en het lokale bestuur. We mogen echter niet voorbijgaan aan wat de jeugdhuisen ons signaleren. Ze hebben de stellige indruk dat jeugdcultuur en uitingen ervan steeds meer met overlast en andere negatieve kwalificaties worden vereenzelvigd. Het probleem is moeilijk te kwantificeren.

De problematiek is deels te verklaren door het feit dat lokale besturen niet altijd op de hoogte zijn van wat jeugdhuisen of jeugdverenigingen doen. Jeugdhuisen doen veel meer dan wat mensen vermoeden. Sommigen denken dat het gaat om een café waar bier goedkoop wordt verkocht. Ik beschouw ze veeleer als echte vrijplaatsen waar jongeren naartoe kunnen gaan voor optredens, filmvertoningen, vormingsavonden, enzovoort. Ze kunnen er naartoe gaan als passieve toeschouwer of zich engageren in de raad van bestuur of de jongerenraad van het jeugdhuis. Een jongere kan er, met andere woorden, zichzelf zijn of zijn verantwoordelijkheid nemen en leren samenwerken met anderen.

Zeer recent sociologisch onderzoek van de heer Pelleriaux heeft uitgewezen dat de unieke methodiek, die zo eigen is aan jeugdhuisen, de meest democratische vorm van jeugdvereniging is. Door hun open en laagdrempelige werking slagen jeugdhuisen erin om jongeren te bereiken die elders niet aan de bak komen. Het gaat toch om een heel belangrijke groep. Het gaat om 470 jeugdhuisen waar 7.000 jongeren actief zijn als vrijwilliger, waar jongeren verantwoordelijkheid nemen voor andere jongeren en waar een

veelvoud participeert aan de talrijke activiteiten die door hen worden georganiseerd. Ik ben ervan overtuigd dat er in elke gemeente in Vlaanderen een jeugdhuis zou moeten zijn.

Mijnheer de minister, het is dus van het grootste belang dat jeugdhuizen, maar ook de andere vormen van jeugdwerk, hun rol ten volle kunnen spelen. Bent u op de hoogte van de problemen die door de VFJ worden gesignaleerd? Zo ja, beaamt u de conclusies die hieraan worden verbonden? Hoe verklaart u een streng regulerende en beknottende houding van een aantal lokale besturen ten aanzien van kinderen en jongeren en het jeugdwerk, terwijl u toch een emanciperend en positief jeugdbeleid voorstaat? Wat kunt u doen om die gemeente aan te moedigen of te ondersteunen in het scheppen van een positief klimaat voor hun leden?

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de lofbetuigingen uit de inleiding van de heer Vandenbroucke vervagen zodra de kritische vragen en opmerkingen komen. Misschien is de VFJ-nieuwspagina te weinig kritisch gevolgd. Waarschijnlijk zijn er jeugdhuizen die het leven door bepaalde gemeentebesturen zuur wordt gemaakt, en daar moeten we ons met z'n allen tegen verzetten.

De vraag rijst echter waarom bepaalde op het eerste zicht merkwaardige tot zelfs onaanvaardbare maatregelen worden genomen. We zullen de diverse partijen moeten samenbrengen om overleg te plegen en hopen dat ze soepel kunnen samenwerken. Ik hoop dan ook dat de rol van de minister zal bestaan uit bemiddeling, advisering en eventueel het ter beschikking stellen van financiële middelen om praktische problemen te helpen oplossen. Het gaat in veel gevallen over problemen met drugs, geluidsoverlast en veiligheid.

Als het over drugs gaat, is het duidelijk dat de politie moet optreden. Daar is geen discussie over. Bepaalde drugs zijn nu echter eenmaal verweven in de jongerencultuur en populair bij de jeugd. Laat de jeugdhuizen positieve signalen geven door zelf op te treden als ze zaken vaststellen en door zelf positieve symbolische acties te ondernemen.

Een tweede probleem is geluidsoverlast. Mensen wonen, werken, slapen en leven vaak in de buurt van

jeugdhuizen. Ook hier geldt de wet voor iedereen en is een positieve actie van de jeugdhuizen gewenst. Ze kunnen erop toezien dat jongeren er niet blijven rondhangen terwijl de motor van hun auto draait en de muziek luid speelt. Ze kunnen ook vragen om brommers niet op te drijven en daar lawaai mee te maken. Ze kunnen bij grootschalige fuiven bijvoorbeeld de buurt verwittigen via briefjes in de bus waarop bijvoorbeeld het GSM-nummer van een contactpersoon staat vermeld. Noem die voor mijn part 'stewards'. De gemeentebesturen kunnen die mensen de kans geven om problemen in der minne proberen op te lossen. Laat hen dat eerst proberen zonder meteen repressief op te treden. Ook hier is wisselwerking tussen beide nodig.

Een derde element betreft brandveiligheid. Ouders sturen hun kinderen naar jeugdhuizen met de achterliggende gedachte dat ze daar veilig zijn en goed worden opgevangen. 'I love techno' is niet hetzelfde als een fuifje van jeugdhuis X in zaal Y. Er moet rekening worden gehouden met de veiligheid en brandveiligheid. Dit moet primeren. Hoe veiliger, hoe hoger misschien de capaciteit kan zijn. De overheid kan misschien subsidies geven voor verbouwingen, extra nooduitgangen, branddeuren, enzovoort. Fuiven moeten leefbaar zijn. Het is niet alleen onveilig als iedereen op elkaar staat gepakt, het is ook niet plezierig. Hier zijn er veel mogelijkheden: inventariseren van leegstaande gebouwen, het openstellen van schoolgebouwen, sportzalen, enzovoort.

Mijnheer de minister, ik hoop dat u zult bemiddelen, advies geven en eventueel financieel zult helpen in het belang van de jeugdhuizen en de jeugd.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de voorzitter, ik wil me aansluiten bij deze vraag omdat het erg belangrijk is dat het jeugdwerk maximaal wordt ondersteund en op een positieve manier wordt benaderd. Ik denk dan in het bijzonder aan jeugdwerkverenigingen en jeugdhuizen. We hebben op een bepaald moment gekozen om te werken met subsidiariteit. Dat heeft voor- en nadelen. Lokale situaties kunnen erg verschillen, en daarom is het goed om het principe van subsidiariteit te hanteren. Mijnheer de minister, blijft u achter die filosofie staan? Er worden daardoor wel eisen opgelegd aan gemeenten waarop het beleid en de middelen moeten worden afgestemd. Hebt u er zicht op hoe steden en gemeenten samenwerken met de lokale jeugdverenigingen? Kunt u

daaruit afleiden dat er lokaal inderdaad grote verschillen zijn? Kan dit u helpen in het sturen van uw beleid?

De voorzitter: De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Mijnheer de voorzitter, deze samenleving verrechtst aan 100 kilometer per uur, en een deel van de problemen die de heer Vandenbroucke aanhaalt, zijn daar een illustratie van. Wat vroeger als gewoon werd aanzien, als iets wat bij jongeren hoorde, wordt nu vaak als overlast ervaren. Dat is een van de essentiële problemen.

Sommige gemeentebesturen gaan daar goed mee om en proberen er een dam tegen op te werpen. Andere gemeentebesturen gaan daarin mee. Het antwoord dat het jeugdwerk en de jeugthuizen daarop geven, is volgens mij meer dan voldoende. Mijn oudste zoon is in zijn vrije tijd verantwoordelijk voor een jeugdhuis in ons dorp. Hij moet heel veel uren besteden aan het proberen te voorkomen dat dingen mislopen. Hij moet daarover gaan overleggen met God-weet-wie-allesmaal. Dat doen volwassenenverenigingen ook niet als ze eens een feestje geven. Ik denk trouwens dat veertig- of vijftigjarigen meer lawaai maken als ze buitenkomen en wat gedronken hebben.

Er zijn jongeren die de organisatie en verantwoordelijkheid op zich nemen. Er zijn natuurlijk altijd kleine ontsporingen, maar de verantwoordelijken in het jeugdwerk en zeker de jeugthuizen in het bijzonder doen er alles aan om niet het voorwerp te worden van de sluipende verrechtsing. De enige boodschap die zowel de Vlaamse als lokale overheden kunnen geven, is pal achter het jeugdwerk te gaan staan. Er zijn trouwens heel wat besturen die dat al doen. Als een gemeentebestuur telkens de verantwoordelijke aanpakt als er iets misloopt, dan zullen er binnenkort geen vrijwilligers meer te vinden zijn die zich daarvoor willen inzetten. Zowel de overkoepelende organisatie als de meeste jeugthuizen doen ongeveer alles wat mogelijk is, veel meer dan vroeger en vaak veel meer dan de volwassenenorganisaties.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Vandenbroucke vraagt of ik op de hoogte ben van de problemen die door de VFJ worden gesignaleerd en of ik de conclusies beaam. Ik zou daar onmiddellijk tweemaal positief op kunnen antwoorden. Ik ben wel degelijk op de hoogte en ik heb in

het verleden ook verschrikkelijk veel tijd – volgens sommigen veel te veel – doorgebracht in een aantal jeugthuizen.

Vlaanderen kent gelukkig een grote traditie in verenigingen in het algemeen en feesten en fuiven in het bijzonder, voor jong en oud. Hierbij wordt zowel de amusementswaarde als de sociale functie erkend. Elk weekend vinden in Vlaanderen dan ook duizenden fuiven plaats en nog veel meer andere initiatieven. Jeugthuizen, jeugdbewegingen en andere jeugdwerkinitiatieven zijn dikwijls organisatoren. Een beperkt aantal van deze initiatieven gaan gepaard met overlast of andere problemen. Het zijn deze uitzonderingen, vaak evenementen van commerciële aard, die jammer genoeg de media halen. De overgrote meerderheid verloopt echter prima en in plezierige omstandigheden. De organisatie ervan is in handen van vrijwilligers, die erin slagen jaarlijks duizenden enthousiaste mensen bij elkaar te brengen. Zij doen dat uit sociale beweegredenen. Ik onderschrijf volkomen de uiteenzettingen die hierover zijn gegeven. We moeten pal achter deze jongeren staan. Stel u in godsnaam eens voor dat ze hun verantwoordelijkheid niet meer zouden opnemen in onze samenleving!

Allerlei verenigingen, fuiven en activiteiten van jongeren hoeven dus allerminst als negatief te worden beschouwd, of als een potentiële bron van overlast. Toch wordt het jeugd- en fuifbeleid al te vaak belaagd door problematisering.

Een quasi onontwarbaar kluwen van regels en wetten heeft zich blijkbaar lukraak rondom de activiteiten van kinderen en jongeren ontwikkeld. De Vlaamse Jeugdraad noemde dit eerder al 'regulitis', duidend op een ziektebeeld. Hierbij kan gedacht worden aan Sabam, de billijke vergoeding, Vlarem, regels omtrent hygiëne enzovoort. Dit alles maakt het organisatoren bijzonder moeilijk. Vooral jonge mensen, maar zeker niet alleen zij, en hun organisaties worden bij voorbaat ontmoedigd om dingen te organiseren.

In het kader van het tweede Vlaamse jeugdbeleidsplan is het wel belangrijk ervan bewust te zijn dat een aantal erg belangrijke bevoegdheden in verband met fuiven of andere organisaties en initiatieven zich situeren op het federale niveau. De Vlaamse overheid wil hierbij zeker alert, actief en indien nodig assertief optreden, maar vaak is deze beïnvloeding slechts onrechtstreeks en kan ik niet rechtstreeks ingrijpen. Ik gebruik mijn opdracht niet alleen om te bemiddelen maar ook om promotor te zijn voor deze jon-

geren, en actief op te treden bij het oplossen van een aantal problemen.

Bovendien zijn vele regels ook vanuit terechte bezorgdheden gegroeid, denk maar aan de vzw-wetgeving of de portierswetgeving, maar is de omgevingsanalyse onvoldoende gemaakt en worden er nieuwe, vooral organisatorische problemen mee gecreëerd. De wetgever zit dus in een moeilijk spanningsveld tussen beschermen en faciliteren. Vooral het deel bescherming wordt nogal eens benadrukt als het over kinderen en jongeren gaat. We moeten daarmee opletten.

De vrijheid die wij kregen als kind en als jongere is onvoorstelbaar. Er was vroeger een verschrikkelijk grote tolerantie. Het kattenkwaad van toen noemt men vandaag heel anders. Ik zeg niet dat alle criminaliteit kattenkwaad is. Dat is natuurlijk niet zo, maar nogal wat kattenkwaad noemt men vandaag anders, dat moeten we toegeven. Er wordt heel veel van de overheid verwacht en heel weinig van de mensen om problemen zelf op te lossen. De individuele noden en behoeften van mensen worden bijna als regel genomen. Ik heb zelf twee jeugdhuizen mee opgericht en er lang lid van geweest. We werden voorturend geconfronteerd met de omgeving zonder dat er op rechten werd gewezen, namelijk het recht op vereniging, op fuiven en op jong zijn.

En toch, fuiforganisatoren of jeugdhuizen bijvoorbeeld zijn wel degelijk bereid de nodige beschermende maatregelen te nemen om overlast te vermijden, zonder evenwel te vervallen in een ellenlange lijst van verboden en restricties die ontmoedigend werken. In het eerste jeugdbeleidsplan werd reeds gewaarschuwd voor de mogelijke keerzijde van regels die in principe goed bedoeld zijn. Ik citeer: 'Het gevaar bestaat dat de vrijheid van kinderen en jongeren' – in de betekenis van bewegingsvrijheid, minder in de zin van keuzevrijheid – 'zowel op lichamelijk als op psychisch vlak te zeer wordt ingeperkt. Bij het proces van probleemomschrijving en -oplossing komen kinderen en jongeren niet aan bod en worden ze veelal als deel van het probleem bekeken.' Ik voeg eraan toe: in plaats van als deel van de oplossing.

Om tegemoet te komen aan de nood aan goede informatie over de regels die van toepassing zijn bij het organiseren van fuiven, heb ik de oprichting van Fuifpunt bevorderd. Correcte en deskundige informatie, alsook een goede communicatie tussen de betrokken partijen, zullen bijdragen tot een positieve

fuifsfeer. Fuifpunt treedt daarbij op als belangrijkste uitvoerende partner van het beleid. Ik zal met de eerstkomende begrotingsherverdeling de middelen van het Steunpunt Jeugd eenmalig verhogen om Fuifpunt een campagne voor een positief fuifbeleid, gericht naar de gemeenten, te laten voeren. Binnen Fuifpunt is de koepel van Vlaamse jeugdhuizen, VFJ, prominent actief.

In het ontwerp van tweede Vlaams jeugdbeleidsplan stel ik voor, in afspraak met mijn collega, dat het ministerie van Leefmilieu de relevante partners uitnodigt voor een evaluatievergadering over de Vlarem-wetgeving, onder meer met betrekking tot fuiven, maar mogelijk ook omtrent op kamp gaan. Bovendien geef ik Fuifpunt en andere actoren de opdracht de Vlaamse overheid geregeld op de hoogte te brengen van regelgeving die remmend werkt op de organisatie van fuiven en andere activiteiten.

Er is in voorzien dat de Vlaamse minister bevoegd voor de administratieve vereenvoudiging, de problematiek inzake de federale regelgeving in verband met fuiven, optredens, enzovoort, aankaart bij de federale collega. Ikzelf zal niet nalaten om te gepasten tijde de verschillende verantwoordelijken op bepaalde problemen te wijzen en mijn medewerkers het veld in te sturen om te zoeken naar creatieve en aanvaardbare oplossingen. Zo participeren mijn medewerkers al een hele tijd aan een overleg waarbij de probleemstelling van onder meer fuiforganisatoren getoetst wordt aan de probleemstelling van de specifieke beheersvennootschappen en vice versa. De beleidsvoering zal steeds de rechten van scheppende en uitvoerende kunstenaars vrijwaren en respecteren, maar in overleg met mijn collega-minister die ook bij deze probleemstelling betrokken is, zal ik alles op alles zetten om de engagementen van het regeerakkoord hieromtrent uit te voeren.

Verder krijgt Fuifpunt de opdracht de verschillende lokale organisatoren, besturen, inrichtende machten, enzovoort te informeren en te sensibiliseren met betrekking tot de toegankelijkheid van zalen voor fuiven, en nodigt de gemeenten uit om haar infrastructuur, zoals gemeenschapscentra, cultuurcentra, sport- en schoolzalen, open te stellen voor jongerenactiviteiten en -fuiven. In het kader van de nieuwe beleidsprioriteit jeugdwerkinfrastructuur wordt samen met het jeugdwerk op dit ogenblik nagedacht over een aantal beleidsmaatregelen die op dat vlak één en ander kunnen faciliteren. Zo wordt nagedacht over het opbouwen en verspreiden van expertise

met betrekking tot de bouwtechnische aspecten van fuiven en andere ruimtes inzake brandveiligheid, toegankelijkheid, geluidsoverlast, enzovoort. De Vlaamse overheid zal het begrip jeugdwerkinfrastructuur in het kader van de prioriteiten bij het decreet Lokaal Jeugdwerkbeleid breed interpreteren zodat ook bepaalde fuifinfrastructuur of infrastructuur van jongerencentra en jeugdhuizen in beeld kan komen.

Ik focuste nu even op het thema fuiven, maar ook op het vlak van op kamp gaan, vrijwilligerswerk, enzovoort kan ik naar gelijkaardige initiatieven verwijzen.

Ik kom tot de tweede vraag. Spijtig genoeg klopt het dat sommige lokale besturen de invalshoek van veiligheid, brandveiligheid, geluidshinder, overlast en dergelijke kiezen boven de meerwaarde van jeugdwerk en andere initiatieven voor jongeren. Ik kan ze soms zelfs begrijpen, zolang maar niet met een kanon op een mug wordt geschoten. Het is vanzelfsprekend dat een aantal bezorgdheden ook moeten van toepassing zijn op een aantal activiteiten van jongeren. Toch gebeurt het wel eens dat met een kanon op een mug wordt geschoten, want slechts een beperkt aantal activiteiten gaan gepaard met overlast. Het zijn deze uitzonderingen die jammer genoeg de media halen. De overgrote meerderheid verloopt echter prima en in plezierige omstandigheden, zoals ik al zei.

Onderzoek bracht aan het licht dat bijvoorbeeld fuiforganisatoren, fuifgangers en bepaalde jeugdwerkvormen zich vaak overgeleverd voelen aan de willekeur van sommige lokale beleidsmakers, maar ook brandweer- en politiediensten. Plaatselijke politici zijn soms erg gevoelig voor de klachten van buurtbewoners en stemmen hun beleid daarop af. Het voeren van een op emancipatie gericht beleid heeft de burger assertiever gemaakt. Hij of zij zal dan ook sneller zijn of haar ongenoegen uiten bij het gemeentebestuur en verwacht dat aan die klachten onmiddellijk gevolg wordt gegeven. Jeugdhuizen bijvoorbeeld komen daarbij uitdrukkelijker in beeld dan een crea-atelier. Brandweer- en politiediensten hanteren vaak een strenge interpretatie van Vlaamse of federale wetgeving.

Los van de plaatselijke situatie, is het belangrijk dat lokale beleidsmakers zich bewust zijn van de positieve betekenis van jongereninitiatieven en hier in hun beleid rekening mee houden. Lokale beleidsmakers moeten hierbij een evenwicht tussen de veiligheid, het welzijn van de buurtbewoners en de rechten van jongeren zoeken.

De heer Vandenbroucke heeft zeker een punt dat een soort generatiepact kan worden ingevuld met meer psychische ruimte, verdraagzaamheid en respect voor jongeren, met fysieke ruimte voor jongeren om zichzelf te zijn en om hun initiatieven te ontwikkelen en met de nodige beleidsruimte. In dit verband roep ik dan ook op om een jongerenpact op te stellen. In dit pact moeten we meer respect tonen voor de generaties die in de toekomst een grote verantwoordelijkheid zullen moeten opnemen. Deze generaties mogen immers niet falen, want dat kunnen we ons niet permitteren. De Vlaamse overheid heeft dit al in het vorige jeugdbeleidsplan opgenomen.

De heer Vandenbroucke vraagt zich af wat de Vlaamse overheid kan doen om de gemeenten aan te moedigen of te ondersteunen in het scheppen van een positief klimaat voor kinderen, jongeren en het jeugdwerk. Met het decreet op het lokaal jeugdwerkbeleid hebben we een instrument in handen om de gemeenten te verplichten in dialoog te treden met kinderen, jongeren en het lokaal jeugdwerk. Dit decreet biedt de Vlaamse overheid tevens de mogelijkheid om de structurele aandacht voor het lokale jeugdwerk voort te zetten. Hiernaast willen we ook meer aandacht schenken aan de algemene noden en behoeften van het gemeentelijk en het provinciaal jeugdwerk en -beleid.

De aangehaalde problemen betreffen vaak fuiven en jeugdhuizen. De Vlaamse overheid is zeer bekommerd om deze problematiek. In het tweede Vlaams jeugdbeleidsplan worden hier verschillende pagina's aan besteed. Om de gemeenten aan te sporen een positief fuifbeleid te voeren, ondersteunt de Vlaamse overheid Fuifpunt en een op de gemeenten gerichte campagne. Daarnaast werken we aan een vereenvoudiging van de regelgeving. Jongeren en jeugdwerkinitiatieven moeten de kans krijgen om fuiven en allerlei andere activiteiten te organiseren met een minimum aan administratieve lasten.

Waar mogelijk, zal de Vlaamse overheid de activiteiten van kinderen en jongeren in Vlaanderen faciliteren en andere uitdagingen aanpakken. In de eerste plaats moeten we de effecten van onze eigen decreten en regelgeving onderzoeken. Om de regelgeving in verband met de organisatie van fuiven en vrijetijdsactiviteiten te inventariseren en, waar mogelijk, te vereenvoudigen, moet tevens overleg met de federale overheid worden gevoerd. Zo is het onder meer de bedoeling een vrijwilligerstraject op te zetten.

Vaak wordt gesuggereerd dat de Vlaamse overheid het jeugdwerk en het fuif- en jeugdbeleid sterker zou moeten sturen. Ik ben het hier niet mee eens. De Vlaamse overheid kan onmogelijk rekening houden met de diversiteit van de 308 Vlaamse gemeenten en met de situatie in de Brusselse gemeenten. Het is onmogelijk al deze particuliere problemen door een centraal gestuurd beleid op te lossen. We wijzen de lokale besturen voortdurend op de noodzaak van een positieve en emancipatorische benadering van kinderen en jongeren. Zeker in tijden van vergrijzing is dit zeer belangrijk.

Ik heb daarnet geprobeerd deze handelwijze met een aantal concrete voorbeelden te illustreren. Deze voorbeelden zijn vooral uit het fuifbeleid afkomstig. Ik heb immers de indruk dat de problemen op dit vlak de aanleiding vormen van de vraag om uitleg van de heer Vandenbroucke. We gebruiken alle beschikbare kanalen om goede praktijkvoorbeelden te verspreiden en op het lokale niveau een vooruitgang te realiseren. We onderzoeken tevens hoe een inhoudelijke herziening van het decreet op het lokaal jeugdbeleid de mogelijkheid kan bieden een aantal inhoudelijke en positieve beleidslijnen sterker naar voren te brengen. Ten aanzien van de gemeenten willen we echter niet te betuttelend optreden. We bevinden ons dan ook op een permanent en uitermate gevoelig spanningsveld. Vlaanderen slaat permanent op de constructieve en de positieve nagel. We zijn bereid onszelf permanent te evalueren en te verbeteren.

Ik denk dat ik de concrete vraag over de subsidiariteit heb beantwoord. We kunnen lessen trekken uit de opvolging van de gemeentelijke jeugdbeleidsplannen. Ik vrees alleen dat er in de 308 Vlaamse gemeenten en in de 19 Brusselse gemeenten altijd wel gemeentebesturen zullen zijn die vinden dat jongeren een synoniem voor overlast zijn. Ik zal op dit vlak mijn rol blijven vervullen en hiertegen blijven ingaan.

We moeten, in samenwerking met de gemeentebesturen en met het landelijk en het lokaal jeugdwerk, zoveel mogelijk preventieve initiatieven nemen en zoveel mogelijk problemen trachten te voorkomen. Een goede samenwerking is in dit verband noodzakelijk. De problemen kunnen niet enkel door een centraal beleidsniveau worden aangepakt.

Ik wil eindigen met een reactie op de woorden van de heer Stassen. Het is mijn taak om pal achter het jeugdwerk te staan. Ik heb trouwens de indruk dat dit een unanieme vraag van het Vlaams Parlement is.

De voorzitter: De heer Vandenbroucke heeft het woord.

De heer Joris Vandenbroucke: Mijnheer de minister, ik dank u hartelijk voor uw uitgebreid antwoord. Ik ben blij dat u mijn analyse onderschrijft en hier een positief signaal wilt geven. Minder dan een jaar voor de gemeenteraadsverkiezingen kan het jeugdwerk een hart onder de riem gebruiken. Ik ben trouwens ook blij dat een aantal andere leden van deze commissie mijn analyse delen.

Ondanks het ingewikkeld bevoegdheidskluwen dat in deze problematiek een rol speelt, wilt u zich als een actieve promotor opstellen en de autonomie van de gemeenten respecteren. Tegelijkertijd wilt u evenwel ingrijpen waar het nodig is. Ondanks wat de heer Marginet beweert, worden op veel plaatsen jongeren, die hun verantwoordelijkheid willen opnemen, met willekeur en met een ongelijke behandeling geconfronteerd. Ik ben blij dat ze in u een verdediger vinden. Mochten deze mensen gedemotiveerd raken en het niet langer voor hun leeftijdsgenoten willen opnemen, zouden we met een drama zitten.

Tot slot blijf ik erbij dat elke gemeente over een jeugdhuis zou moeten beschikken. Dit zou absoluut voor een verzoeting van de samenleving zorgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
